

כד דמך ר' לוי בר סיוסי על אבוי דשמואל ואפטר עילוי (קהלת יב) סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא. למה היה לוי בן סיוסי דומה למלך שהיה לו כרם והיה בו מאה גפנים והיו עושות כל שנה ושנה מאה חביות של יין עמד על חמשים עמד על ארבעים עמד על שלשים עמד על עשרים עמד על עשר עמד על אחד והיה עושה מאה חביות של יין והיה אותו הגפן חביב עליו ככל הכרם כולו כך היה רבי לוי בר סיוסי חביב לפני הקב"ה ככל אדם הדא הוא דתניב (שם) כי זה כל האדם

ברכות דף יח

אהבת איתן

זעירי סוס מפקוד זוזי כו' אול כהנה לתר מות פ"י רש"י (כוח הקצרות) ועיין כה"ל שהיה כמלה ונחלת. ויש לי להכניח כן משנודע דשמואל כסמוך דקאמר גס כן כה"ל (לשאל דלון כה"ל) דלכאורה נהיה דלכאורה מות וע"כ לכתוב למימר לית הקצרות ממש דרבי שמואל היה כן כדליתא במגילה (דף כ"ב) :

דאבות דשמואל היו קא במקדי גבית זוזי דיהמי. כי נח נפשית לא היה שמואל גבית. הוה קא קרו ליה בר אביל זוזי דיהמי. אול אברתיה להצד מות אבר להו בעינא אבא אמרו ליה טובא אבא איבא הכא. (אבר להו) בעינא אבא בר אבא. אמרו ליה (טובא) אבא בר אבא נבי (טובא) איבא הכא. אבר להו בעינא אבא בר אבא אבוח דשמואל היכא. אמרו ליה סלוק למתיבהא דרקיעא אדהבי הוייה ללוי דיתוב אבראי אמר ליה אבאי יתיבת אבראי מיט לא סלקת. אמר ליה דאמרי לי כל כי הנך שני דלא סליקת למתיבהא דרבי אפס נאחלישהא לדעתיה לא מעלינן לך למתיבהא דרקיעא. אדהבי והכי אהא אבוח הוייה דהוה קא בכי ואהך. אמר ליה מיט קא אברית אמר ליה (לך) מיט אהיבת. דהשיבת בהאי עלמא טובא. אמר ליה אי השיבנא נעילולו ללוי. ועיילולו ללוי

מהרשא

א"ל. מתקא אני את אבאך היה שמו: א"ל. המתים נגלו לו כאלו הם חוץ מקברייהם ויושבים בעגולה: חזיה. שמואל ללוי חזירו שהיה יושב חוץ ליישיבה של שאר המתים: כל כי הקד שני. מספר השנים שלא נכנסתי ביישיבה של רבי אפס במסכת כתובות צפרק הנושא (דף ק"ג): חזיה. שמואל לאבוח דקא צבי וחיך: דלעגל אהיה. במהרה תקבך:

עלי תמר - מסכת ברכות

(כד דמך רבי לוי בר סיוסי הספידו אבוי דשמואל וכר.) כי הוא לבדו לא היה גפן יחידי אלא כרם שלם המכיל גפנים מגפנים שונים באיכותם ואכן איש האשכולות היה רבי לוי בר סיוסי גדול הדור בהלכה ואגדה גדול בהוראה ובמשפטים ויחד עם זה גם חזן וסופר משנה ועסקן ציבורי בכל ענפי עסקנות הציבור והיחיד כמ"ש ביבמות פ"ב ה"ו וכמה גדול האבדה בפטירת אדם גדול כזה שהוא כרם בדורו מי יתן לנו חליפתו ומי יתן לנו תמורתו. ועיין מ"ש בזה ביבמות פ"ב ה"ו ועיין בתענית פ"ג ה"ח והיה אדם יחידי זה ככמה בני אדם.)

הכותב

וגם מעשה דזעירי וזאבו דשמואל היו בחלום כדמות נבואה כי בחינה מצטערים על השבת הפקדון לבעלים חלם כל אחד מהם חלום צודק. ולאבות דשמואל גלו לו בחלום ענינים גדולים אחרים וגם מדברי רש"י למדתי שהיה דמיון וז"ל המתים נגלו כאלו הם חוץ מקברייהם ויושבים בעגולה

יהודע

ברכות פרק ג'

בן

שם אול בהרא להצר מות נראה ודאי הוי שובדא ועובדא דזעירי היה ג"כ במראה חלום אך לוחו חסיד ראה ההגים מהוך דרהורים אבר דההר קודם סינה בעיני עוסי ולכן נאמר בו לן צבית הקצרות כמ"ס לעיל אבל שמואל חזירי הם עשו שאלת חלום ע"י כוחות ופסוקים יסודיים להם כדי ללמוד את הנפטר ולשאל ממנו ולכן בהזווייהו נקיע חצר מות ולא אמר בית הקברות כי חצר מות הוא מקום אסיפה וקבוצ רוחות המתים אבר משם יעלו למתיבתא דרקיע ומקום אסיפתן למטה נקרא חצר מות ר"ל חצר של רוחות המתים:

שם חזיה ללוי דיתוב אבראי פידוש צאונה חצר מות שהוא מקום אסיפה וקבוצ רוחות המתים לו במראה החלום נדמה לו ג"כ שיש בו מקום פנימי ששם שוכנים רוחות המכובדים יותר ומקום חיצון ששם רוחות קטנים מאוהם היושבים בפנימי ולכן חרתי קאמר ליה ה"ל אמאי יתבת אבראי ונא לפנים שהוא מקום משובד יותר וטוב שנית מ"ס לא סלקת למתיבהא דרקיע כד סליק אבא מאלהר כי לוי ואבוח דשמואל היו חברים בהורה בהיותם בעוה"ז ראו ג"כ ביעלו וירדו במתיבתא דרקיע ביחד: :

בניהו

כך ראשון חלק א-ב

ביאורים ופירושים על דברי אגדה שדברו חז"ל בתלמוד בבלי על מסכתות ברכות שבת עירובין להנאק האירי בנסח ובנגלה. משנחו קב ונקי. רשכבה"ג המקובל האלקי. המפורסם בכל קצרי ארץ קקש"ח מהר"ר יוסף חיים צוק"ל חז"א

ח"ב הוצק לראשונה מעצם כתב ידו הקדושה

עין אי"ה

ית. חזייה ללוי דיתוב אבראי, א"ל מ"ט יתבת אבראי מ"ט לא סלקת. השיג שלוי עוסק ועומד בהשכלתו חוץ לגבול השגת שאר הנפשות, שעודן קשורות רק להשגות השפלות החומריות וכוחותיהם. אמנם לא התרומם כפי ערך מעלתו להשגות האלהיות הבהירות. א"ל כיון שמעלתך נעלה מכל הנפשות שהם עדיין בשפל המצב, א"כ מ"ט לא סלקת להשיג יותר כפי מעלתך.

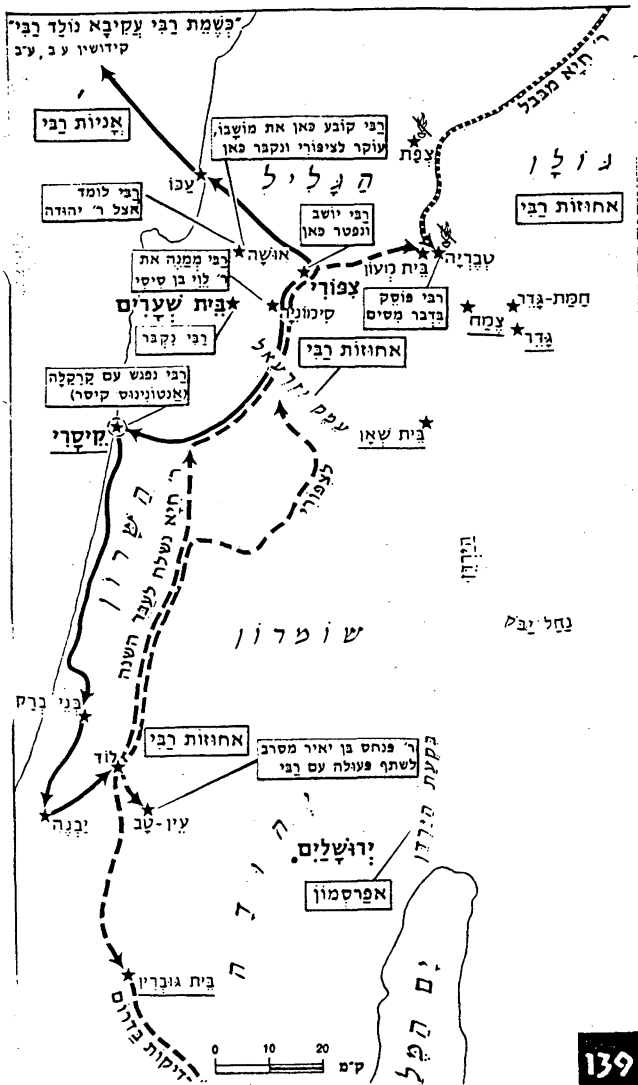
יט. א"ל, דאמרי לי כל כי הנך שני דלא עיילת למתיבתא דר"א כו'. יש מי שלא יוכל להשיג מפני שנפשו בכללה לא באה למעלה עליונה. אמנם יש שעצם נפשו מצד קדושתה ויתרונה תוכל להשיג נשגבות יותר, ע"כ היא עומדת מחוץ לגבול הנפשיות השפלות. אמנם איזה מניעה מוסרית תעיק על כחות הנפש, שלא תוכל להתערך באור העליון, אע"פ שלא הי' לו מניעה טבעית מצד עצם נפשו. ונפ"מ יש ביניהם, כי מי שלא בא עד המעלה העליונה הוא מעוכב בשורש יצירתו והיותו, לא יוכל כלל להתרומם כ"א בשינוי מהותו. אבל מי שמוכן, אלא שחק [ממסור] מעכבו, אין עיכובו כ"א מקרי, ויוכל המקרה לסור ע"י תפילת צדיק וגזירתו, שגם הוא חק [ממסור] מהשי"ת, לחק חוקי המוסר והצדק הכוללים, שיהיו דבריו של צדיק והולך משרים פועלים וקיימים. והחק הכללי הזה הוא חזק יותר מתק פרטי של איזה משפט המעכב מצד מקרה חסרון מוסרי שבנפש, שהוא כדמות עב קל נגד רוח קדים עזה. ע"כ פעלו דברי שמואל ועיילוהו ללוי להשיג כפי הכנתו וקדושת נפשו. §

ולכן גבי זעירי וגבי שמואל אמר שהלכו לחצר מות. דהיינו עשו שאלת חלום שחלק נפשם להחם, ותקבל התשובה של המבוקש שלהם. יען כי הם הלכו סמוך לפטירה חוץ י"ב חודש. ולכן נקט בהו חצר מות. ובוה מובן מ"ש שמואל ללוי, אבאי יתבת אבראי? כ"ס לא סלקת? שתי שאלות שאלו. הרא. אבאי יתבת אבראי בדצר מות, ולא נכנסת לגי' והיינו מפני כי לוי יש לו יותר י"ב חודש. ועוד, אבאי לא סלקת לגי' העליון כדסלק אבא? והשיב לן, שהוא כופרה לישב כאן. כנגד איתו [מובן] שיטב ע"י חזק בחוץ ולא נכנס אצל רבי אפס.

שם. אול בהרא להצר מות. נראה דאין זה ג"ע הארץ, אלא יש חצר בפני ג"ע הארץ, ששם נאספים ועומדים נפשות המתים בחוץ י"ב חודשים אחר פטירתם. כי ידוע מ"ש רבינו האר"י ז"ל בשער הפסוקים (הליקוטם פ"י קל. ע"ד). כפי: "ומעיל קטן חטשה לו אמו" (ס"ב ב"ט). וז"ל: כל נשמות הצדיקים יש בהם בחי' קטנות. ויניקה, וגדלות, וכשהצדיק נפטר מן העולם, הניין שבו מצד עולם האצילות, עולים בעולם האצילות. והנשמה שלו מצד עולם הבריאה, עולה בג"ע העליון. והרוח שלו מצד עולם היצירה, עולה בג"ע הארץ. ונפש דעשיה, נשארת בכל בחינותיה על הקבר כל זמן שהבשר קיים, ואחר שנתעלל הבשר ונשארו העצמות לבדם, אז גם הנפש עולה בג"ע הארץ, והוא דאקרי הבלא דגמרי, נשאר חמד באינון גרמי דאשתארו בקברא, כנו בוותר פ' שלח לך, ע"כ. גם מצינו לרבינו האר"י ז"ל, בשער טעמי המצות סוף פרשת יחי (פ"י י"א. ב) שכתב להדיא, שביום השבת כל הנשמות עולות בג"ע העליון אפילו בחוץ י"ב חודש דאחר הפטירה, ע"ש. ונראה בין חבין ענין חצר מות דנקט כאן. והיינו: כי נפש דנפש דבחינת גלות שכתב רבינו ז"ל, דאין הולכת לגי' אלא אחר עיכול הבשר אלא נשארת על-הקבר, הנה חוץ י"ב חודש שעדיין לא יתעכל הבשר, אע"פ שאין נכנסת בג"ע הארץ עם הרוח דנפש העשיה דבחינת גדלות. עכ"ז הכנס לחצר של ג"ע שהוא חוץ לן, והולכת ובאה מקבר לחצר וכן חצר לקבר, כי יש אסיפת נפשות [שבחוק] י"ב [חודש] של הנפטרים מעוה"ז, שהם אין נכנסים לתוך ג"ע קודם עיכול הבשר, אך יש להם שמחה והשתוקקות להתקרב למקום הרוח שנכנס בג"ע הארץ, ולכן יש להם רצון הרבה לישב בחצר שהוא סמוך לגי'. וזה החצר נקרא חצר מות, בשביל שהנשמות שנמצאים שם, כולם הם של הנפטרים שעדיין לא עבר עליהם י"ב חודש. וידוע מ"ש רז"ל [בנחמ"ג. בן] גזרה מאת השי"ת, דאין המה משתבת מן הלב עד י"ב חודש, ואחר י"ב חודש משתבת. ולכן נקרא חצר מות, כי הנמצאים שם עדיין יש עליהם וצוקן המות, ואלו כיון שהם דבחינת הגדלות עולים בשבת. וכמ"ש רבינו האר"י ז"ל בשער טעמי המצות, דבשבת גם חוץ י"ב חודש עיילן למעלה וכנו, כן נראה לי ליישב הדברים אם יוכשר בעיני ה', ואם שניתו הה"ב.

בני סימוניא אתון לגבי רבי אמרו ליה בעאי תתן לן חד ב"נ דריש דיין וחזן ספר מתניין ועבד לון כל צרכון וכו'. לשון הפסיקתא דר"כ פכ"ה סימן קע"ה ומעתיקו בספר ערוגות הבושם ח"ב עמוד צ"ו, וז"ל, קחו עמכם דברים ושוכו אל ה' בעלי דברים, קראים טובים דרשנים טובים פייטנים טובים כגון לוי בר סיסא וחבריו וכו'. ודורש קחו עמכם דברים כמו בעלי דברים. ולוי בר סיסא מרי דאולפן ומרי דאגדתא קרא דרשן פייטן וגדול באולפן ממארי דאולפנא הגדולים כמ"ש בשני התלמודים ובמדרשי רבותינו ע"י שעשו לו כימה גדולה טפת רוחו עליו נסתמו ממנו מעיינות הלכות ואגדות המרובים שלו, ועיין בברכות סוף פ"ב ההספד הנרגש שספד עליו אבוב דשמואל שלי בר סיסא נדמה לגפן העושה יין כמו כרם שלם ולפי האמור מבינים הספדו, ויפה אמר רבי בחייכון ב"נ דכותי יהבית לכון. ועיין בכתובות ק"ג ע"ב דלוי לא היה יכול להיות כפוף לר"ח כשישב עפ"י צוואתו של רבי בראש ומפני כן ירד לכבל ולפי גדולתו מובן הדבר עיי"ש.

(בסוף סוטה נאמר מיום שחרב ביהמ"ק שרי חכמי ליהווי כספריא וספריא כחזני וחזני כעמא דארעא וכו'. הנה ג סוגי מורים ומדריכים רוחנים חכימא ספרא חזנא שבאופן רגיל מלאו תפקידים אלו ג בנ"א והם בקשו מרבי שיתן להם אדם שיאחד כל הג תפקידים בידו א) חכימא הוא דריש דיין ב) ספרא הוא ספר מתניין ג) חזן, והוסיפו עוד ועביד לון כל צרכינן הוא כנראה תפקיד של צרכי ועיני העדה. ומפני זה אמר עליו בהספדו אבוב דשמואל שלי דומה לגפן יחידי שעושה מאה חביות יין מה שעושים מאה גפנים אחרים כמ"ש בברכות סוף פ"ב, אחרי שהוא ירכז באישיותו רב הגוונית חכמות רבות.)

תענית פני משה מז

לוי בן סיסי באו הגייסות לעירו נטל ס"ת וילת לראש הגג אמר רבון העולמים אין במית חדא מידה מן הדין ספר אורייתא ייעלין לון ואין לא ייזלון לון מיד איתבעון ולא אישתכחון. תלמידה עבד כן ייבשת ידיה ואזלון לון. תלמיד תלמידה עבד לא יבשת ידיה ולא אזלון לון לומר *שאין שומה נפגע ולא בשר המת מרגיש באיזמל !

עלי תמר - מסכת תענית

שמג

קבן העדה

לוי בר סיסא באו וכו' נטל וכו' אמר רבון העולמים אין בטילת חדא וכו'. אמירה זו בהזכרת רבון העולמים וס"ת בידו, הוא מעין שבועה בנק"ה, שבועה בס"ת. ואמירה זו של לוי אין בטילת חדא מילה מן הדין ספר אורייתא היה כדיוק גמור בוודאי, כמ"ש בשבועות ל"ח. אולם דברי התלמיד, אין בטלת חדא מילה מן הדין ספר אורייתא היה רק בערך ולא בוודאות גמורה, ולא היה לו ליטול ס"ת ביד, שלא יהיה כעין שבועת התורה, דמטעם זה בטלו הראשונים שבועה בנק"ה, כמ"ש ברש"י שבועות ל"ח. והיה לו לומר דבריו בלי ס"ת ביד, ולפיכך היר שנטלה הס"ה יבשה. אולם תלמיד התלמידה שלא חשלקמחיה ורק חיקה את מעשה לוי, ומה שאמר, לבו בל עמו, דבריו היו כלא היו, לא יבשת ידיה ולא אזלון לון. ויבשה ידיה האמור כאן אין ענינו שיתוק היר, וכמו במלכים א' י"ג בענינו של ירבעם ורק בחפלת הנביא תשוב יד ירבעם והיה כבראשונה עיי"ש, אלא ענינו כאן כמו ביומא פ"ב ה"ג, מעשה ככהן שיבשה זרועו ולא הניח הקטורת לקיים מה שנאמר בדרך ה' חילו ופועל ידיו תרצה, ופירש הפנ"מ יבשה זרועו ולא נפסל לעבודה משום כך אלא שלא היה בו הרבה כח בזרועו וכו' עיי"ש. ואף כאן יבשה לחלוחית שבידו בחלקה ותשה ידו מלשאת הס"ת שנשא בידו שלא כהלכה. ועיין בספר מהר"ם מרוטנברג, הוצאת כהנא, ח"א עמוד לו.

עשיתם את התורה הכתובה בזה אתם נצולים מזה, ואם לאו הרי אתם לוקים בו. והיכן פירושו של דבר הרי הוא אומר, ויגרש את האדם וישכן מקדם לג"ע את הכרוכים ואת להט החורב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים, עכ"ל. ובויק"ר פלי"ה פירש, עץ החיים זו תורה ע"כ, ועיין בדברים רבה פ"ד עיי"ש. אולי הסתמך לוי על הפסוק בפרשת כי תבא, והיה אם שמוע תשמעון בקול ה' אלוקיך לשמור מצוותיו וגו', יתן ה' את אויבך הקמים עליך ניגפים לפניך, בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים ינוסו לפניך. ותלמידו שהיה ג"ע צדיק אפילו אם חיכר כמה מצוות שלא קיים, כדאי היה שינצלו. כמ"ש בקידושין סוף פ"ק, אם יש עליו מלאך מליץ עליו מיני אלף וכו'. ברם היר שנטלה ס"ת ואמרה לפני רבון העולמים דבר שאינו, יבשה. כמ"ש במע"ש סוף פ"ה, כעס הוא לפני המקום מי שהוא אומר עשיתי ולא עשה. אולם תלמיד תלמידו שדבריו היו דברי פטפוט בעלמא היו כלא היו.

ונ"ל שפעולה זו של לוי בן סיסי שרשה בספרי עקב פיסקא מ, וז"ל: ר"א אומר ספר וסייף ירדו כרוכים מן השמים, אמר להם אם אתם

לוי גזר תעניתא בעי רחמי ולא אתא מטראי אמר לפניו רבש"ע עלית וישבת במרום ואין אתה מרחם על בניך אתא מטרא ואיטלע⁽⁶⁾ אמר רבי אלעזר ילעולם אל יטיח⁽⁷⁾ אדם דברים כלפי מעלה שהרי אדם גדול המיח דברים כלפי מעלה ואיטלע ומנו לוי והא גרמא ליה והא לוי אחרי קידה קמיה דרבי ואיטלע הא והא גרמא ליה

מהרש"א

ושהרי אדם גדול המיח ט' מה המעשה נופא מוכח שאדם גדול היה שהרי נענה ואתא מיטרא אלא דנענש ואיטלע מקום דח"ל בלשון הרעושות :

כתובות דף קג

עיון יעקב

אמר לוי זריכה נמימר חזר ר"ש זריכה לך ולמטלעתך וכו' בלשון המוסר דסיף מלוי תשובה זו כמה שלוי איטלע והפסד לומר ע"ד כהרס דעיון נחודשי הגדות וז"ל קק דסיף קאמר ממלא מקום אבותיו כוס הא יסופט מן כפר סיה וניכורס כתוב ויהי את כל אחיו ולי' לתרן לומר דגם יסופט עשה שלא כדון כמבואר דריס ב' כ"א שהתנכה עליו הניחא כההנהגך לרבע פרץ ה' את מעשיך וכדליתיה כסדר עולם טובא בליקוט מלכים כ"ב דף ל"ז ע"כ מלמד שהיה יסופט ראו ליהני כדאיתא שם וסקריה מדקדק עם סביניו כחוס השפעה לכן נקרא בנו הרשע ממלא מקום אבותיו וזאתה נגמרה דהענין דף כ"ה אר"א לעולם אל יטיח דברים כלפי מעלה שהרי אדם גדול המיח דברים כלפי מעלה ואטלע ומנו לוי עב"ל הנה נראה דמדקדק ב"ס לומר כיון שאדם גדול היה ראו לענוש בעונם כזה כי הקריה מדקדק עם סביניו כחוס השפעה וז"ל בזה מחורך זריכה לך ולמטלעתך דמדענכה בעונם גדול כוס א"כ מוכח דהקריה מדקדק עם סביניו כחוס השפעה א"כ יסופט ג"כ ששה בלא כדיון הקריה מדקדק עמו כאילו עשה עבירה גדולה וכן הרשע מקרי ממלא מקום אבותיו :

יטיח יזרוק. לשון כמסחיו קשה (בראשית כא): ובצו לוי. שאמו להקב"ה עלית למרום ואי אהיה כו': אחיו קידה. קידה הוא גועש שני גדלו של שתי ידיו בדרך גשען עליהן וזוהי זנוקת את הרצפה. לקיים מה שנאמר (תהלים קב) כי רעו עבדיך את אבניה. ולפי שכמו כן נופו מאליו ואינו נשען על ידיו בחוקה לנהוף נופו למעלה נמלא כל אונס זקופתו על מתניו. לכן איטלע עשה חזר: קמיה דרבי בביתו שהיה נשיא. ומכדון הוהו לבגמו שהיה דואג המיד בלרת ישראל ובהוליו כדלמרינו כדריס דף ג' ע"ב יומא דסמיך ביה רבי אחי שרעטתו לעלמא (רש"י זכוכה דף ג' ע"ב): הא והא גרמא ליה. ההפך גרם לו שילעל בקידה (רש"י) מלגמו משמע שפ"י הקודם לא היה איטלע רק מחמת ההפך עשה שנטלע בקידה. אבל לשון הא והא גרמא ליה משמע שגם בהקידה היה קאת חפא ורש"י בסוכה פ"י הא והא גרמא ליה נענש בחטאת דברים ונענש בשעת המאורע כדלמרינו במסכת שבת דף ל"ב נפל הורא חזק לכנייה ע"כ. משמע שגם זה שרעמיד עלמו בסכנה להראות קידה ג"כ הוא קאת חפא. וכן משמע מפרש"י מנייה דף כ"ב ע"ב שפ"י הא והא גרמא ליה לפי שהיח ונתקלקל בשעת הפכנה ע"כ והפסד שזכו ג"כ כוונת החוס' כאן ד"ה הא והא כו' :

שמעון בני חכם מאי קאמר ה"ק אעיפ' שישמעון בני חכם גמליאל בני נשיא אמר לוי זריכא למימר אמר ר"ש בר רבי זריכא לך ולמטלעתך מאי קשיא ליה הא קרא קאמר (דה"ב כא) ואת הממלכה נתן ליהורם כי הוא הבכור ההוא ממלא מקום אבותיו הוה ורבן גמליאל אינו ממלא מקום אבותיו הוה ורבי מאי טעמא עבד הכי נהי דאינו ממלא מקום אבותיו בחכמה ביראת השא ממלא מקום אבותיו הוה. חנינא בר חמא יושב בראש לא קבל רבי חנינא שהיה רבי אפס גדול ממנו שתי שנים ומחצה יתיב ר' אפס ברישא ויתב ר' חנינא אבראי ואתא לוי ויתב נח נפשיה דר' אפס ויתב ר' חנינא ברישא ולא הוה ללוי איניש למיתב נביה וקאתא לבבל והיינו דאמרי ליה לרב גברא רבה אקלע⁽⁶⁾ לנהרדעא ומטלע ודריש כלילא שרי אמר שמע מיניה נח נפשיה דרבי אפס ויתב ר' חנינא ברישא ולא הוה ללוי איניש למיתב

בן יהודע

גביה וקאתא לך ולמטלעתך. פיסח היה כדלמרינו בעלמא (סוכה נג.) לוי אחיו קידה ואטלע: מאי קשיא ליה. לר"ש ב"ר דלמר זריכא למימר אמאי זריכא הא קרא כתוב: והוא ממלא מקום אבותיו הוה. כלומר אין בחסו חסוד ממש אבל כאן הרי אחיו חכם ממש: ויתב ר' חנינא אבראי. חזן לבית המדרש שלא היה נכסף לר' אפס: וקאתא. לוי לבבל: בלילא שרי. ללאח בה בשבת מ"ט מאן דריכה למיפק כלילא אשה חסובה ואשה חסובה לא שלפא ומיזיא בפרק כמה אשה

זריכה לך ולמטלעתך קשה מטלעתיה מאן דכי שמה הכה, וחלילה לנו לחשוב שנתכוון לבזותו. וז"ל ב"ד דלמרו נגמרה לעולם אל יטיח אדם דברים כלפי מעלה, שהרי אדם גדול המיח דברים ואיטלע, ומנו לוי, והיה עטרת גשמים וגזרו תענית ולא יהיו גשמים עד שירד רבי לוי, ואמר רבש"ע יבצת במרום ואין אתה משגיח בבניך וירדו גשמים, והלמנו נגמרה בעבור העחת דברים אלו נעשה לו סובה, דלמרו קידה קמיה דרבי ואטלע, וידוע דלר"ז מורא רבך כמורא שמים, ולכן אחר שהמה לוי על רבי, דהא לא אנטרך למימר כיון דקרא כתוב, הנראה שהמה עליו דלמרו מיניה פסוק מלא, לכן חשב זה להטחה דברים, ולרך לוי לבקש מחילה על זה, ומנו לו זה כדלמרו זריכה לך ולמטלעתך, רמו לו כמו שנתחייבה דלמטלע בעבור העחת דברים, כן ראו שהענש גם על

יהודע

שבת פרק ו

למה יושב בפנים עם ר"א כשמלך ר"א כי חס פן יודמן חוזה הקפדה בינו לבין ר"א ויעניש את ר"א ולכן יתיב אבראי ולוי לכבודו בא יושב עמו ולא חס פן יודמן חוזה דבר הקפדה כי עניינים של הקפדה לא יתהוו אלא אם יהיה אחד יושב בראש והא' הוא ג"כ גדול במעלה הרבה אבל ב' גדולים ששוקים זהוה ביה ואין אלא אחד מהם שררה לא יוולד הקפדה צנייהם ולכן לוי אחר שנעשה ר"ח ראש ישיבה שיש לו שררה חסד יושב עמו פן יוולד ויתהוו חוזה דבר הקפדה ויקפיד עליו ויענישו ולכן בא לבבל :

שם ולא הו"ל חנינא ללוי י"ל מלמד שצנז את ר"א ויתב אבראי משום כבוד ר"ח למא לא יהיה כפוף לר"ח למיחוב גביה אחר שנעשה ר"ח ראש ישיבה וז"ל בס"ד דידוע דר"ח היה בעל קבלה מעשיות כמ"ג נגמרה דע"ז דף י"ד שחמר עליו רבי לית דין בר חנינא והיבך הוה את המות עבד המלך ולכן לא היה הושע מלוחה אשה שהיתה לוקחת עפר מההת כפות רגליו לעשות לו כשפים וכל מי שהוא בעל קבלה מעשיות עניש וקביל הויבך ומיד כשיקפיד על חוזה אדם ולכן ר"י לא ראה שילך ר"א בנו עם רשביי אלא המלך לבצע הגזירה דלמרו דילמא עניש ליה רשביי ואמר דלא יענישו וכו"ז הענישו וזכר הח"כ הדיבור שלו ורפא אותו ולכן ר"ח לא

שבת קלט

שלחו ליה בני בשבר ללוי כילה מהו בשותא בכרמא מהו מת ב"ש מהו אדאזיל נח נפשיה דלוי אמר שמואל לרב מגשיא אי חבימת שלח להו' :
בני בשבר. סס
מקום כילה מהו. לנעוה בשבת :
שותא. הימלון שגדל על ההגל מהו
בכרמא יבך הוא וכלאים בכרם או
אילן הוא ואינו כלאים בכרם :

